

Chỉ còn những mùa nhớ

Tôi và Hiền là đôi bạn thân. Người ta nói rằng tình bạn khác giới vốn dĩ rất khó để tồn tại, vì một trong hai người sẽ có tình cảm với nhau. Một là có tất, hai là mất hết. Tôi biết, điều đó là đúng. Vì tôi vốn dĩ thích Hiền ngay từ lúc tôi nhìn hình ảnh trên Facebook. Tuy nhiên, vì khoảng cách hai đầu Hà Nội - Sài Gòn khá xa, và vì tôi cũng chẳng có đủ niềm tin vào chính bản thân mình, thế nên giữa hai chúng tôi cứ chỉ đơn thuần là bạn bè thể thôi. Tôi cũng chẳng có tham vọng quá cao xa gì, đơn giản là thỉnh thoảng cuối tuần nhắn tin cho nhau, lúc buồn thì gọi điện than thở ỉ ỏi, và cũng có những bí mật chúng tôi chỉ kể cho nhau mà không hề nói với bất kì ai. Dĩ nhiên, Hiền cũng thế. Anh cũng sẽ chẳng nói điều đó với... người yêu của anh.

Tôi thích Hiền, mặc dù Hiền đã có người trong lòng. Tôi biết ngay mà, một người đẹp trai, nói chuyện có duyên dù hơi... đanh đá như Hiền thì chắc chắn sẽ chẳng có cơ hội nào cho tôi. Mà tôi, thì vốn dĩ cũng quá quen với cảnh đơn phương rồi. Hiền là người đã khiến tôi hiểu thế nào là học cách yêu lại từ đầu, vì sau 7 năm vô vọng với một mối tình đơn phương thời trung học, tôi đã "phải lòng" anh chỉ vì anh đã nhắn tin quan tâm như một người bạn khác giới. Thế nhưng, tôi biết mình vẫn chỉ ảo vọng và tự "làm lớn" vấn đề đó lên thôi, chứ với tôi, Hiền vẫn xem tôi như một người bạn thân tâm lý, và chỉ thể thôi.

Hiền rất yêu Hoài An - một cô gái đang sinh sống ở Sing, nhỏ hơn Hiền một tuổi, tức là bằng tuổi tôi. Hiền bảo rằng cô ấy chẳng xinh đẹp, cũng không có gì nổi bật, thế mà chẳng hiểu sao anh lại chẳng thể bỏ qua cô gái ấy. Dù cứ hợp-tan-hợp-tan rồi lại hợp, Hiền vẫn luôn cố gắng duy trì mối quan hệ đó. Anh bảo mỗi lần cả hai giận dỗi nói lời chia tay nhau, anh cũng từng chơi đùa với rất nhiều cô gái khác, nhưng mà anh lại chẳng có cảm xúc gì với họ cả. Và thế rồi, anh lại muốn quay trở về bên người con gái mà anh yêu thương hôm nào. Tôi biết, mặc dù mình chỉ là một người bạn dự bị mỗi khi Hiền buồn, cần có người tâm sự, nhưng tôi vẫn vui, vì ít nhất, tôi cũng có cơ hội được nói chuyện với anh.

Một ngày tháng 8, tôi ra Hà Nội có việc. Tôi rất thích tiết trời Hà Nội vào khoảng thời gian này. Chẳng quá nóng nực hay lạnh lẽo, rất mát mẻ và lãng mạn, đây đúng là không gian lý tưởng với một đứa thích vẽ ảo tưởng giữa đời thực như tôi. Dĩ nhiên, tôi không quên hẹn Hiền một buổi gặp mặt ăn trưa. Ngày hôm ấy, Hoài An cũng đã về lại Hà Nội để xả stress sau một khoảng thời gian học tập dài đằng đẳng. Và thế là, cả ba chúng tôi tụ họp với nhau sau một khoảng thời gian chỉ suốt ngày nhìn những dòng chữ của nhau qua điện thoại.

Hoài An đúng là một cô gái thuộc dạng "nhìn như ngôn tình". Khuôn mặt trái xoan hoàn hảo, đôi mắt to tròn, đôi môi luôn luôn in đậm sắc đỏ ngọt lịm, kết hợp cùng mái tóc xoăn lượn sóng bồng bềnh. Cô ấy khác hẳn một đứa con gái tóc rối bù thiếu sức sống, khuôn mặt bị lấp đầy bởi cặp kính cận cùng phong cách ăn mặc đơn giản đến nhàm chán như tôi. Nhìn Hoài An xúc từng muỗng cơm thơm ngọt, chăm chú cho Hiền từng chút một, tôi vừa thấy mừng vừa thấy xót xa trong lòng. Tôi biết mình cần giấu đi điều gì và thể hiện ra điều gì. Có những món ăn, những loại thức uống cả tôi và Hiền đều rất thích, nhưng nếu Hoài An không thích, Hiền cũng không tìm đến chúng nữa. Hiền cũng không quan tâm hay chú ý đến cảm xúc của tôi. Mà cũng đơn giản thôi, vì tôi là gì của Hiền đâu, ngoài chức danh bạn thân. Tôi chỉ dám lén thở dài, chẳng muốn cho ai hay biết, vì dù sao, nỗi niềm đó cũng chỉ riêng tôi hiểu mà thôi.

Kể từ ngày hôm ấy, tôi quyết định rời xa Hiền để đến nước Anh du học - đất nước mà từ trước tới giờ tôi vẫn chưa có cơ hội với tay chạm tới. Ngày còn bé, cứ nhìn thấy hình ảnh tháp Big Ben và cây cầu Tower Bridge trên bìa sách giáo khoa tiếng Anh là tôi tự bảo mình phải học tiếng Anh thật giỏi để một ngày được đến thăm quan nơi ấy. Giờ thì ước mơ cũng đã trở thành hiện thực. Anh cũng không cần tôi ở cạnh nữa, mà tôi cũng không cần vì ai mà phải ở lại Việt Nam. Đã không chung đường, cũng không cần phải vắn vơ thêm quá nhiều làm gì cả.

Nước Anh lạnh lắm. Dù sao thì với một người con gái 20 tuổi như tôi, nước Anh đủ rộng lớn để tôi cảm thấy mình nhỏ bé đến nhường nào. Cũng may là, ở đây còn có anh Michael Wong. Tôi thuê chung một căn hộ mà Michael đang sinh sống. Michael là người Hoa gốc Việt. Anh làm công việc thiết kế trong một công ty quảng cáo. Chúng tôi quen biết nhau qua Facebook của một người bạn khi tôi mới 18 tuổi. Ban đầu là nói chuyện hợp cạ, sau cùng là làm chung với nhau một số dự án. Tôi du học ngành thiết kế, Michael lại là "dân lão làng" trong nghề này tại Anh. Tôi không biết sự tương phùng đó là duyên, hay là một sự may mắn nhất thời nữa...

Khoảng thời gian ở Anh, tôi không còn liên lạc nhiều với Hiền. Thiết nghĩ ai rồi cũng có cuộc sống mới. Ở Anh mọi thứ thật thơ mộng, lãng mạn, học tập cũng ổn, nhưng buồn. Có điều những nỗi buồn này, tôi chẳng thể kể cho Hiền nghe như hồi chúng tôi còn là "bạn thân". Trong thâm tâm, tôi biết mình không thể bỏ mặc sự tự trọng của bản thân để quay trở về Việt Nam giữa chừng được. Dù đã có Michael hướng dẫn và động viên tôi nhiều lần, nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn, trống vắng kinh khủng. Có một hôm, tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngồi nhấm nháp bánh mì với trà nóng ở trường, tôi lần la lướt Facebook thì đã thấy Hiền đính hôn cùng với Hoài An. Cũng phải thôi, 25 tuổi là độ tuổi đẹp để một người đàn ông kết hôn mà. Tôi chỉ lặng lặng để một nút "like" lên status và hình ảnh của anh, dù rằng mắt đã cay xè từ lúc nào. Hóa ra, tôi vẫn còn nhớ anh, trái tim tôi vẫn còn đập vì anh nhiều hơn tôi nghĩ.

Biết tâm trạng tôi không tốt, ngày hôm sau, Michael rủ tôi đi loanh quanh London để cảm thấy thư giãn. Michael luôn tốt với tôi như thế, vô điều kiện, không đòi hỏi. Tôi biết Michael không chỉ đơn thuần xem tôi như một người em gái, thế nhưng tôi chẳng thể làm khác được. Vậy mà ngày hôm đó, khi cùng nắm tay Michael dạo bước trên cây cầu Tower Bridge tuyệt đẹp, tôi có cảm giác như mình bước đi giữa một giấc mơ. Nhìn ngắm dòng người qua lại, nhìn ánh trắng len lỏi qua từng tòa nhà, con phố, tôi mới chợt nhận ra nỗi buồn của mình như nước chảy dưới chân cầu, tự nhủ rằng rồi tất cả cũng sẽ qua.

Và rồi, ở giây phút tôi đang lang thang xoay mình trong những suy nghĩ ấy, Michael bất ngờ lấy tay bịt mắt tôi từ phía sau. Anh bảo tôi quay lại. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, chỉ biết là khi mở mắt ra, trước mắt tôi là chiếc nhẫn cầu hôn từ Michael. Giữa giây phút yếu lòng và có một người đàn ông toàn tâm toàn ý với mình, tôi còn mong muốn gì hơn nữa đây. Thế là, tôi quyết định kết hôn với Michael. Không hẳn vì tôi yêu anh, mà còn bởi vì tôi muốn nói với một ai đó rằng tôi vẫn sống rất ổn nếu như không có người đó.

Và tôi, cũng có cuộc sống của riêng mình.

Thấm thoát ba năm trôi qua, cũng đã đến thời điểm tôi quay trở về Việt Nam sau một khoảng thời gian "biệt tích" ở Anh. Michael không quay về cùng tôi, anh bận việc nên sẽ về Việt Nam sau tôi một tháng. Việc đầu tiên tôi quay trở về Sài Gòn là đến nhà riêng của Michael để cất đồ đạc, sau đó đến thẳng công ty quảng cáo lớn đã "săn" tôi từ lúc ở Anh để hoàn tất thủ tục.

Căn nhà của Michael chẳng khác gì một cung điện trong cổ tích. Có lẽ, cuộc sống đầy đủ, chẳng cần lo toan về vật chất, anh lại giỏi nên cũng chẳng có quá nhiều muộn phiền. Chỉ có điều, trong lúc tìm giấy tờ sổ hộ khẩu của căn nhà, tôi đã khám phá ra rằng, Michael từng... có một người vợ. Bức ảnh của anh, vợ anh và con trai anh vẫn còn hiện rõ trong ngăn kéo. Hóa ra, Michael đã lừa dối tôi, vậy mà tôi chẳng hề hay biết.

Tôi gọi điện cho Michael, muốn anh xác nhận lại một lần cuối về những gì đã xảy ra. Không giấu nổi sự ghen ngào qua điện thoại, anh nói rằng anh đã li thân với người phụ nữ đó, còn trên phương diện giấy tờ thì chưa, vì cô ấy vẫn còn muốn "chất ép" thêm một chút lợi ích nữa từ anh. Nếu tôi biết điều này sớm, có lẽ tôi đã không có cảm giác mình bị lừa dối đến thế này. Và tôi chợt nhận ra, tôi vốn thật sự chẳng biết rõ về anh như tôi nghĩ. Dù cho Michael không còn tình cảm với cô gái kia, nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao anh chẳng chia sẻ với tôi điều gì, ngoài công việc của anh. Có lẽ là do tôi đã mù quáng lựa chọn nhanh chóng, chứ chẳng phải là do anh chỉ muốn chiếm đoạt lấy thể xác của tôi.

Kể từ ngày hôm ấy, tôi tránh mặt Michael. Tôi không nghe điện thoại của anh, cũng chẳng trả lời bất kỳ tin nhắn nào. Tôi quyết định ra Hà Nội. Tôi không biết mình đang tìm kiếm điều gì, chỉ biết rằng lòng mình

muốn an yên. Vẫn bầu không khí mát mẻ của tháng 8, vẫn là khoảnh khắc đi dọc bờ hồ với Hiền, nhưng giờ đây chỉ còn mình tôi mà thôi. Tôi quyết định chụp một tấm ảnh Hồ Gươm rồi đăng lên Facebook, thế mà chỉ vài phút sau, tôi đã nhận được một cuộc gọi từ một số điện thoại lạ lẫm. Tôi run run, nhấc máy lên, vẫn là giọng nói quen thuộc của ai đó:

"Em khỏe không? Anh đang đứng ở phía sau em này!"

Cái khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc tôi bắt gặp Hiền đứng ngay phía sau tôi dọc Hồ Gươm, tôi cứ ngỡ như trái tim mình vẫn còn trẻ trung như thuở 19, 20. Ngày hôm ấy, khi gặp lại nhau, chúng tôi đã lao vào nhau như hai kẻ thiếu thốn tình yêu từ rất lâu rồi. Chẳng bao giờ nói lời yêu nhau trước đó, nhưng những gì chúng tôi đã có với nhau thì còn hơn cả tình yêu. Dù Hiền đã có vợ, tôi cũng đã có chồng, nhưng chúng tôi đã phá bỏ khoảng cách đó chỉ trong phút chốc. Dù đó chẳng phải là chuyện đáng hoan nghênh, nhưng tình yêu vốn dĩ không có lỗi mà, phải không?

Đêm hôm ấy, khi ôm anh và cảm nhận hơi thở của anh từ lồng ngực, tôi mới thấy đáng lẽ anh mới là người mà mình nên thuộc về từ lâu. Hiền bảo rằng, anh và Hoài An vốn dĩ đã li thân sau một năm. Tuy nhiên, giữa anh và Hoài An đã có một đứa con là sợi dây ràng buộc. Dù không còn yêu, nhưng trách nhiệm là điều anh không muốn trả thiếu. Vì vốn dĩ, đứa con chẳng có lỗi gì. Giữa anh và Hoài An, không hiểu nhau là một chuyện, không thông cảm với sự khác biệt của nhau lại là chuyện khác. Anh bảo trong suốt một năm cưới nhau, Hoài An tối ngày tra khảo, kiểm soát và hoài nghi về bất kì mối quan hệ nào của anh, để xem anh có làm chuyện gì có lỗi với cô ấy không, kể cả tôi. Kết hôn sớm đôi khi sai lầm cũng là vì vậy.

Anh hỏi tôi có hạnh phúc không? Tôi bật cười, nếu hạnh phúc thì tôi đã chẳng làm chuyện sai trái của một người con gái đã có chồng như thế này. Tôi biết hạnh phúc không phải là thứ dễ dàng đạt được, phải giành giật nó, phải đuổi theo nó, phải nhảy thật cao để bắt lấy nó. Tôi bảo rằng cái ngày tôi xác định từ bỏ anh với mối quan hệ của Hoài An, tôi đã chẳng còn hi vọng nhiều gì vào thứ gọi là tình yêu chân thành nữa. Dù tôi biết tôi không thể đi cùng anh hay Michael đến suốt cuộc đời, nhưng những gì tôi nhận lại — như là đau khổ, như là chân thành, đều là thật.

Hiền bảo tôi hay thật, vì từ hồi chúng tôi làm bạn với nhau đến giờ, anh nhớ nhất vẫn là câu.- "Nỗi buồn... em chỉ kể cho anh nghe thôi. Em không muốn làm phiền người khác bởi những gì khiến em phiền muộn. Vì em biết anh sẽ buồn cùng em, sẽ tìm cách giúp em. Mà cho dù nếu không giúp được em, thì anh là người duy nhất mà em không dè chừng khi tâm sự bất kì điều gì". Tôi cũng chỉ biết mỉm cười, ôm anh thật chặt. Có lẽ một tình yêu đẹp không phải là sống với nhau đến đầu bạc răng long hay đi đến cùng trời cuối đất, mà là ở những thời khắc đẹp nhất trong đời, có người mà bạn muốn thật tâm ôm vào lòng và họ cũng vậy.

Chúng tôi sống cùng nhau kể từ ngày hôm đó, dù rằng Hiền và tôi đều không quyết định ly hôn. Hạnh phúc luôn tồn tại giữa chúng tôi vì đơn giản tôi và Hiền yêu nhau thật lòng. Mỗi lần nhìn ngắm đối phương, tôi và Hiền đều không thể tin được rằng có ngày chúng tôi lại có thể ở gần nhau đến thế này. Cứ cười, và cứ khóc vì tiếc nuối mỗi khi nhìn đối phương, có lẽ tình yêu giữa chúng tôi lớn hơn bất kì thứ gì. Thế nhưng, tôi và anh lại chẳng hoàn toàn thuộc về nhau. Thực tế là Hiền vẫn có hai ngôi nhà, một ngôi nhà có tôi, và một ngôi nhà có Hoài An. Nhiều lúc Hiền bảo, anh chẳng dám đối mặt với con của mình. Dù hạnh phúc khi ở bên cạnh tôi, nhưng anh cũng chẳng biết bao giờ nụ cười này mới thật trọn vẹn.

Một ngày, khi đang tranh thủ nấu bữa cơm chiều cho Hiền, tôi nhận được một cuộc gọi từ số lạ. Thì ra, đó là mẹ của Michael. Vừa nghe xong câu nói từ người phụ nữ ấy, tôi đã chẳng còn đủ bình tĩnh, đến mức để món cá chiên cháy khét tự lúc nào. Michael đã đến Hà Nội. Nhưng trong một lần bất cẩn, anh đã gặp tai nạn khi lái xe máy trong cơn say rượu, vì vậy mà anh đã mất đi chân phải của mình. Giờ anh đang cấp cứu và chờ phục hồi trong một bệnh viện tại Sài Gòn.

Tôi vội vã thu xếp đồ đạc, quay trở lại Sài Gòn, bất chấp sự thắc mắc và níu kéo từ Hiền. Giữa tôi và Hiền, vốn dĩ không thể kết thúc mối quan hệ riêng của cả hai. Chúng tôi vốn dĩ không có tương lai, không thể ích

kỉ sống vì tình yêu của mình mà không màng tới trách nhiệm với người thực sự có mối quan hệ với mình trên giấy tờ. Ngày hôm ấy, tôi chỉ biết rằng Hiền đã rơi giọt nước mắt đầu tiên vì tôi. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Hiền khóc. Nhưng tôi hiểu rằng, tôi không thể ở đây mãi được, với một tương lai vô định cùng một cuộc tình vô trách nhiệm đến thế này.

Ngồi trên máy bay từ Hà Nội về Sài Gòn, tôi bật vài bản nhạc quen thuộc để vỗ về tâm trạng của chính mình. Tôi bật cười, cuộc đời đúng là luôn thích trêu chọc người khác. Cuộc sống này khiến chúng ta hi vọng rất nhiều, để chúng ta luôn bắt gặp quá nhiều khoảnh khắc kì lạ: Gặp một ai đó ở thời điểm nhất định, nhưng không phù hợp, rồi biệt ly, sau đó lại tiếp tục tương phùng ở một thời điểm vô vọng. Bỏ lỡ một ai đó, rồi lại có một người nào đó đến bên. Dù là hạnh phúc hay bất hạnh, thì đều là duyên và đều là thứ mà chúng ta không thể giải quyết vẹn cả đôi đường.

Giờ đây, tôi cũng sẽ để những nỗi buồn của mình thả trôi theo gió, chẳng cần để dành hay quyết định đưa cho một ai đó nữa. Đôi khi nếu đã không thể để tình yêu bay xa như đúng quy luật thăng hoa của nó, thì hãy để tình cảm ấy bên cạnh người đã suốt ngày vỗ về ở bên và dành hết tình cảm cho bản thân mình...